

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **LRC & partner, s.r.o.**, se sídlem v Rožnově pod Radhoštěm, Bučiska 617, zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem v Prostějově, Sádky 1605/2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28.8.2013 č.j. 20387/13/5000-14301-702127, ve věci daně z přidané hodnoty,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 28.8.2013 č.j. 20387/13/5000-14301-702127, jímž bylo způsobem specifikovaným ve výroku napadeného rozhodnutí změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Rožnově pod Radhoštěm ze dne 1.2.2012 č.j. 8080/12/404921803476, kterým byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2009.

V podané žalobě žalobce označil za spornou otázku především interpretaci smlouvy uzavřené mezi žalobcem a společností Bestfloor, s.r.o., a to ve vztahu k existenci povinnosti žalobce vyplatit dodavateli celou smlouvenou odměnu. Podle žalobce žalovaný pochybil, když neprovedl náležitou interpretaci smlouvy ve smyslu zejména tehdy platného obchodního zákoníku (zákon č. 113/1991 Sb., obchodního zákoníku, v platném znění – dále jen ObZ). Podle žalobce je pro interpretaci obchodně právní smlouvy nutné ozřejmit vůli stran v době uzavírání smlouvy. V posuzované věci žalobce zdůraznil zejména od počátku tvrzený úmysl upravit povinnost společnosti Bestfloor, s.r.o. řešit jak známé riziko tak pro případ potřeby i v té době neznámá rizika, vyskytnou-li se na straně žalobce. Z tohoto důvodu se předmět smlouvy skládal ze dvou částí, jak je vymezeno v čl. I odst. 1 smlouvy. Podle žalobce nelze vycházet z demonstrativního výčtu upraveného v čl. I odst. 2 smlouvy, když tento pouze konkretizuje a neuzavřeným výčtem rozvádí příkladné možnosti. Postup žalovaného označil žalobce za nesprávný, když předmět smlouvy dovozoval namísto v čl. I odst. 1 z čl. I odst. 2 smlouvy. Požadování naplnění činností demonstrativního výčtu za účelem přiznání odměny je podle žalobce zatíženo logickou chybou, neboť naplnit všechny požadavky demonstrativního výčtu z povahy věci nelze. Žalobce tvrdí, že jeho zájmem bylo stanovit povinnost dodavatele, aby vyvinul činnost vedoucí k zajištění předmětu smlouvy dle čl. I odst. 1 písm. a). Za tuto činnost mu náležela odměna. Pouze v případě, že by na straně žalobce vznikla potřeba další činnosti dodavatele, byl žalobce oprávněn za tímto účelem po dodavateli tuto požadovat, a to v rámci smlouvené odměny. Proto dodavateli náležela smlouvená odměna v plné výši, jestliže uskutečnil činnost podle čl. I odst. 1 písm. a) smlouvy. Případný požadavek na činnost ve smyslu čl. I odst. 1 písm. b) smlouvy byl pro účely odměny rozhodný pouze v případě, pokud by byl tento ze strany žalobce na dodavateli uplatněn. Zde žalobce poukázal na čl. III odst. 3 smlouvy. Žalovaný pak nesprávně posoudil, že takováto skutečnost neměla vliv na povinnost vyplatit odměnu v plné výši.

V další části žaloby žalobce pro případ, že by soud dospěl k závěru, že mandátní smlouva byla skutečně plněna jen částečně, namítl, že mu není znám právní předpis, který by u částečně plněné mandátní smlouvy s jednotnou odměnou navázanou na výsledek upravoval povinnost tuto odměnu krátit. Dále zdůraznil zásadu předvídatelnosti rozhodnutí o daňové povinnosti, zvláště je-li daňová povinnost odvislá od složité obchodně právní otázky, která může mít více správných odpovědí. V takovém případě je nezbytné zvolit pro daňový subjekt způsob nejprůběžnější při zohlednění zásady in dubio mitius. Pokud by mandátní smlouva byla skutečně plněna jen částečně, pak žalobce nebyl schopen zohlednit, zda vůbec, případně v jakém poměru krátit smlouvenou odměnu. Možností se přitom podle žalobce nabízí vícero (žádné krácení, krácení jen zanedbatelné, krácení na polovinu, krácení dle splatností), tudíž je nutno dát přednost té formě, která je pro žalobce nejprůběžnější. Žalovaný však zcela pochybil, když odměnu krátil podle stanovených splatností odměny, kdy splatnost nevypovídá o tom, jaký přínos má pro mandanta to které částečné plnění.

Závěrem žalobce shrnul, že zanedbal-li žalovaný předběžnou otázku interpretace smlouvy, když nezohlednil vůli stran při jejím uzavírání, je jeho rozhodnutí na hranici přezkoumatelnosti a žalobce takový postup považuje také za vadu řízení. V důsledku tohoto pochybení se žalovaný nezabýval tím, jak přistupovat ke smlouvě pro případ prokázaného toliko částečného plnění, čímž nedošlo k aplikaci

základních zásad daňového řízení a rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné, když odměna byla žalovaným krácena tím nejpřísnějším způsobem.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že předmětem sporu není interpretace smlouvy, jak uvádí žalobce, ale skutečnost, zda daňový subjekt přijal plnění dle faktur č. 2009043, 2009060 a 2009066, na jejichž základě uplatňoval nárok na odpočet daně z přidané hodnoty (dále jen DPH) dle ust. § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (dále jen ZDPH). Podle ust. § 2 odst. 1 písm. b) ZDPH je předmětem DPH poskytnutí služby za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování její ekonomické činnosti. Dle ust. § 21 odst. 5 písm. a) ZDPH se při poskytování služby považuje zdanitelné plnění za uskutečněné dnem jeho poskytnutí nebo dnem vystavení daňového dokladu podle toho, která skutečnost nastane dříve. Dle § 72 odst. 1 ZDPH má nárok na odpočet plátce, jenž přijatá zdanitelná plnění použije k uskutečňování své ekonomické činnosti. Na základě této právní úpravy tedy musí být prokázáno, že služba byla poskytnuta za úplatu osobou povinnou k dani a že se jedná o zdanitelné plnění, které daňový subjekt přijal k uskutečňování své ekonomické činnosti. Obsahem správních spisů je prokázáno, že žalobce prokázal přijetí pouze části služeb podle smlouvy a ve vztahu k tomuto plnění mu byl také uznán nárok na odpočet DPH. Přijetí dalších činností se žalobci prokázat nepodařilo, a proto správce daně nárok na odpočet DPH uznat nemohl. Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že v daňovém řízení byly porušeny základní zásady, neboť neuznání nároku na odpočet nebylo výsledkem složité obchodně právní otázky, nýbrž vycházelo ze ZDPH a žalovaný nekrátil odměnu stanovenou mandátní smlouvou, ale pouze u jednotlivých faktur, u nichž žalobce neprokázal přijetí deklarovaného plnění, neuznal nárok na odpočet DPH. Žalovaný v této souvislosti zdůraznil důkazní břemeno vyplývající pro daňový subjekt z ust. § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád), s tím, že v posuzované věci žalobce v již zmíněném rozsahu své důkazní břemeno neunesl. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na svém názoru, že podstatou sporu je skutečnost, zda došlo k řádnému plnění dle mandátní smlouvy a bez její interpretace nelze spolehlivě učinit závěr, zda došlo k řádnému plnění a zda odpočet DPH byl oprávněný. Žalovaný pochybil, když při svých úvahách vycházel pouze ze ZDPH, aniž by vyjasnil předběžnou otázku mající svůj původ v oblasti soukromého práva. Z logiky věci pak nemohl správně postupovat ani při aplikaci ZDPH. Žalobce setrval na obsahu podané žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že provedenou daňovou kontrolou byly zjištěny v evidenci žalobce za 4. čtvrtletí roku 2009 faktury vystavené dodavatelem Bestfloor, s.r.o., a to č. 2009043 za úplatu dle mandátní smlouvy odst. II. 2.b na částku 200.000,- Kč a DPH, č. 2009060 za úplatu dle mandátní smlouvy odst. II. 2.c na částku 250.000,- Kč a DPH a faktura č. 2009066 za úplatu dle mandátní smlouvy odst. II. 2.d na částku 250.000,- Kč. Obsahem správního spisu je

také předmětná mandátní smlouva, která byla uzavřena dne 1.6.2009 mezi žalobcem a společností Bestfloor, s.r.o. podle ust. § 566 a násl. ObZ. V bodě I 1) je vymezen předmět smlouvy tak, že mandatář (Bestfloor, s.r.o.) se zavazuje pro mandanta (žalobce) jeho jménem a na jeho účet zařídit za úplaty činnosti:

- a) související se zajištěním a následným převodem vlastnického práva k pozemkům zde vymezeným
- b) jednání s třetími osobami a činnosti související s vydáním pravomocného územního rozhodnutí a pravomocného stavebního povolení, vše v souladu s podnikatelským záměrem mandanta týkajícího se projektu mandanta.

Pod bodem I 2) je stanoveno, že předmětem této činnosti je zejména:

- a) jednání se současnými vlastníky o uzavření kupních smluv na nemovitosti a jednání s tím související
- b) zajištění a koordinace činností souvisejících s vydáním pravomocného územního rozhodnutí v souladu s podnikatelským záměrem mandanta
- c) zajištění a koordinace činností souvisejících s vydáním pravomocného stavebního povolení v souvislosti s podnikatelským záměrem mandanta
- d) jednání případně zajištění jednání s třetími osobami za účelem co nejrychlejšího splnění předmětu smlouvy.

V části 3) bodu I smlouvy je k předmětu smlouvy dále dohodnuto, že mandant se zavazuje zaplatit mandatáři za uvedené činnosti úplaty stanovenou v čl. II této smlouvy. V bodě II označeném „Úplata a platební podmínky“ je v bodě 1) dohodnuto, že úplata byla sjednána ve výši 1.300.000,- Kč bez DPH. Pod bodem II 2) obsahuje smlouva ujednání, že úplata je splatná poté, co mandatář řádně vykoná činnost dle této smlouvy, a to na základě daňového dokladu se splatností 30 pracovních dnů od data vystavení, obsahujícího veškeré zákonné náležitosti, který byl doručen mandantovi, takto:

- a) část úplaty ve výši 300.000,- Kč po uzavření budoucí kupní smlouvy mezi mandantem a vlastníkem pozemku parc. č. X a pozemku parc. č. X.
- b) část úplaty ve výši 200.000,- Kč poté, co bude podána žádost o vydání územního rozhodnutí na podnikatelský záměr mandanta.
- c) část úplaty ve výši 250.000,- Kč po vydání územního rozhodnutí.
- d) část úplaty ve výši 250.000,- Kč po nabytí právní moci územního rozhodnutí.
- e) část úplaty ve výši 300.000,- Kč po podání žádosti o vydání stavebního povolení.

Jelikož správci daně vznikly pochybnosti o tom, v jakém rozsahu a kým byly provedeny vyfakturované služby, které měly být uhrazeny na základě uvedených faktur, dožádal místně příslušného správce daně Finanční úřad Vsetín o součinnost. Dožádaný správce daně sdělil, že společnost Bestfloor, s.r.o. o předmětných dokladech účtovala a dle vyjádření jejího jednatele M. V. skutečně zprostředkovávala pro žalobce realizaci stavby Penny Market Vítkov na základě předmětné mandátní smlouvy. Zprostředkování trvalo více než půl roku a společnost Bestfloor, s.r.o. je zajišťovala formou subdodávek. Žádné listinné důkazy související s účtovanými náklady předloženy nebyly. V následné svědecké výpovědi M. V. uvedl, že plnění mandátní smlouvy bylo zajišťováno formou subdodávek společností PEOS CZ, s.r.o., což doložil mandátní smlouvou uzavřenou s touto společností dne 5.6.2009. Jednatel společnosti PEOS CZ, s.r.o. M. H. ve svědecké výpovědi provedené dalším dožádaným správcem daně Finančním úřadem ve Valašských Kloboukách uvedl, že společnost Bestfloor, s.r.o. nezná a žádnou mandátní smlouvu s ní nikdy neuzavřel. Nevystavil ani faktury k úhradě, podpis na smlouvě a razítko nejsou jeho. Jednatel společnosti Bestfloor, s.r.o. M. V. se na vlastní žádost dostavil ke správci daně a

doplnil původní protokol o svém výsledku tak, že mylně uvedl jméno subjektu, s nímž jednal za společnost PEOS CZ, s.r.o., když jím byl správně J. M. Ten se odmítl dostavit k podání svědecké výpovědi a písemně sdělil, že v roce 2009 za společnost PEOS CZ, s.r.o. nic nedělal, s M. V. neobchodoval a nevykonával pro společnost Bestfloor, s.r.o. žádnou činnost. Správce daně z výpisu z obchodního rejstříku zjistil, že J. M. byl jednatelem společnosti PEOS CZ, s.r.o. od 28.7.2008 do 22.12.2008 a společníkem od 28.7.2008 do 26.3.2009. Žalobce v průběhu kontroly dále předložil písemná potvrzení všech tří bývalých vlastníků pozemků ve Vítkově M. C., J. F. a J. M., kteří potvrdili, že v průběhu roku 2009 je navštívil M. V. za účelem odprodeje nemovitostí, které v té době vlastnili. Obsahy těchto listin však shledal správce daně v rozporu s obsahem svědecké výpovědi M. V. ze dne 18.4.2011, v níž uvedl, že mu nejsou známa jména osob, které vlastní pozemky ve Vítkově. Ve stejné výpovědi uvedl, že plnění mandátní smlouvy realizoval formou subdodávek. Na základě výsledků dokazování správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal, že mu byly skutečně dodány služby vykázané společností Bestfloor, s.r.o. fakturami č. 2009043, 2009060 a 2009066 v celkové výši základu daně 1.000.000,- Kč. Na základě zprávy o daňové kontrole, která byla s žalobcem projednána dne 30.1.2012, vydal správce daně dne 1.2.2012 pod č.j. 8080/12/404921803476 dodatečný platební výměr na daň z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2009 ve výši 133.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný v odvolacím řízení uložil správci daně provést dokazování za účelem doplnění podkladů v souladu s ust. § 115 odst. 1 daňového řádu, na jehož základě byla dne 6.9.2012 provedena svědecká výpověď J. M., který vyloučil jakoukoliv spolupráci se společností Bestfloor, s.r.o., vystavení faktur společností PEOS CZ, s.r.o., uzavření mandátní smlouvy a rovněž uvedl, že nezná vlastníky pozemků ve Vítkově. Dne 19.9.2012 byl proveden výslech svědka Ing. T. G. M., který uvedl, že jednal jménem pana F. s jednatelem společnosti žalobce ohledně prodeje nemovitostí, ale pro žalobce, jeho jednatele či společnost Bestfloor, s.r.o. žádné služby neprováděl. Dále uvedl, že kontaktoval rodinu M., kteří vlastnili jeden z pozemků. Dne 26.2.2013 byl proveden opakovaný výslech svědka M. V., který uvedl, že úkolem společnosti Bestfloor, s.r.o. a PEOS CZ, s.r.o. bylo zajištění cenových nabídek pro odkup nemovitostí, subdodavatel prováděl jen část prací, a to v kooperaci s M. V. Osobou se znalostmi či kontakty, kterou se mu podařilo zprostředkovat pro účel naplnění mandátní smlouvy, byl Ing. M. Příprava dokumentace pro výstavbu spočívala podle svědecké výpovědi v zajištění projektové dokumentace od společnosti, jejíž jméno si nepamatuje. Odvolací orgán na základě porovnání svědeckých výpovědí M. V. ze dne 18.4.2011 a ze dne 26.2.2013 dospěl k závěru, že jeho tvrzení jsou natolik protichůdná, že je svědek nevěrohodný, a proto jeho výpovědi neosvědčil jako důkaz prokazující uskutečnění zdanitelných plnění. V rámci doplnění dokazování v odvolacím řízení byly odvolacímu orgánu předloženy Policií ČR doklady – úřední záznam o podaném vysvětlení jednatele žalobce R. P. ze dne 9.2.2012 č.j. KRPZ-1377-37/TČ-2012-151581, v němž uvedl, že M. V. na základě mandátní smlouvy pouze jednal s vlastníky pozemků. Jednání týkající se územního řízení na stavebním úřadě ve Vítkově zabezpečoval R. P. osobně. On také oslovil firmu Formica s.r.o. ze Zlína za účelem vypracování projektové dokumentace. Sám také zabezpečoval jednání se stavebním úřadem směřující k vydání stavebního povolení. Dále byl Policií ČR odvolacímu orgánu postoupen úřední záznam ze dne 21.3.2012 č.j. KRPZ-1377-52/TČ-2012-151581, v němž M. V. popsal činnost, kterou pro žalobce uskutečnil, konkrétně, že oslovil majitele pozemků a nabízel jim určitou cenu za nemovitosti, načež výslovně uvedl, že tím jeho činnost v dané věci skončila.

Po takto doplněném dokazování žalovaný seznámil žalobce se zjištěnými skutečnostmi a důkazy v odvolacím řízení a následně vydal napadené rozhodnutí.

Žalobní námitku, že žalovaný pochybil, když neprovedl řádnou interpretaci mandátní smlouvy, a to zejména s ohledem na vůli stran v době uzavírání smlouvy krajský soud důvodnou neshledal. Interpretace obchodněprávní smlouvy a vůle stran v době jejího uzavření je z hlediska řádného výkonu správy daní otázkou pouze marginální. Jak uvedl žalovaný, pro správné zjištění a stanovení daně je nezbytné, jedná-li se o DPH, prokázání existence zdanitelného plnění. V posuzované věci bylo předmětem zdanitelného plnění poskytnutí služby (§ 2 odst. 1 písm. b/ ZDPH). Obsahem správních spisů je prokázáno, že společnost Bestfloor, s.r.o. neuskutečnila předmět plnění, tj. dodání služby související s vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení, což žalobce nijak nerozporoval. Dle provedeného dokazování jmenovaná společnost poskytla toliko služby vyplývající z bodu I 1) písm. a) mandátní smlouvy, což však bylo zdanitelné plnění, jež žalobce vedl v evidenci za III. čtvrtletí roku 2009, a proto se nepromítlo do rozhodnutí v posuzované věci. Na základě obsahu správního spisu tedy není pochyb o tom, že služby, za něž bylo fakturováno fakturami č. 2009043, 2009060 a 2009066 nebyly společností Bestfloor, s.r.o. žalobci poskytnuty. Žalovaný sice na str. 17 napadeného rozhodnutí odkazuje na neposkytnutí plnění uvedeného pod bodem II 1) písm. b), c), d) mandátní smlouvy, ačkoliv přílehavější by podle krajského soudu bylo odkázat na bod I 1) písm. b) téže smlouvy, což je však možno označit toliko za formální nepřesnost bez dopadu na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť věcně je obsah bodu II 1) písm. b), c), d) pouze podrobnějším rozpisem činností vymezených v bodě I 1) písm. b). Rozhodující skutečností je, že tyto činnosti nebyly společností Bestfloor, s.r.o. provedeny. Postup žalovaného, který ve své úvaze vycházel toliko z právní úpravy obsažené v ZDPH považuje krajský soud za správný a zcela logický. Z žádného ustanovení daňového řádu ani dalších daňových předpisů nevyplývá povinnost správce daně posuzovat obsah smlouvy, která je právním podkladem učiněných zdanitelných plnění. Námitku žalobce, že žalovaný pochybil, když neposoudil předběžnou otázku mající původ v oblasti soukromého práva, proto krajský soud důvodnou neuznal. Z hlediska správy daní, jak již bylo shora uvedeno, je zcela nerozhodná skutečnost, jaká byla vůle stran při uzavírání smlouvy. Obdobně krajský soud rozhodl např. ve věci vedené pod sp. zn. 22Af 140/2012 (rozsudek ze dne 28.8.2014), kde sice posuzoval tvrzené náklady z hlediska § 24 odst. 1 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění, ale se shodným závěrem, že z hlediska daňového není posouzení smlouvy rozhodující. Také v posuzované věci je relevantním toliko uskutečnění zdanitelného plnění, kterým je ve smyslu ZDPH nutno rozumět stav faktický a nikoliv stav formálně vykazovaný, a proto daňový subjekt v průběhu daňového řízení musí doložit oprávněnost uplatněného nároku na odpočet DPH. Obdobně pro daně z příjmu může daňový subjekt uplatnit jen takový výdaj, který má hospodářský účel, tedy byl vynaložen za účelem zajištění dosažení na udržení příjmů (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 30.4.2008 sp. zn. 1Afs 15/2008). Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že žalovaný krátil odměnu poskytnutou na základě mandátní smlouvy. Poskytnutá odměna nebyla postupem správce daně nijak dotčena, když ten pouze ve vztahu k její podstatné části neuznal žalobcem uplatněný nárok na odpočet DPH.

Krajský soud podotýká, že na základě obsahu mandátní smlouvy, tak jak je založena ve správním spise, se nemůže ztotožnit s interpretací jejího obsahu

učiněnou žalobcem v podané žalobě. V článku I 1) se mandatář zavázal, že pro žalobce zařídí za úplatu činnosti vymezené pod písm. a) a b) tohoto bodu. Nezavázal se tedy k tomu, že zařídí za úplatu činnost pod písm. a) a případně také činnost uvedenou pod písm. b). Jednoznačně je zde vyjádřeno, že zařídí činnosti uvedené pod písm. a) a b). Odst. 2) bodu I smlouvy pak pod písm. a) blíže rozvádí, co zejména představuje činnost vymezená bodem I 1) písm. a) a obdobně bod 2) písm. b), c), d) vyjmenovávají, co zejména je míněno činností vymezenou bodem I 1) písm. b). Ani z bodu 2) mandátní smlouvy nelze dovodit, že by úplata v plné výši náležela mandatáři již tehdy, když zařídí činnosti uvedené v bodě I 1) písm. a). Smlouva v bodě I 2) výslovně uvádí, že úplata je splatná po té, co mandatář řádně vykoná činnost dle smlouvy. Ačkoliv je zde uvedeno jednotné číslo, tj. že vykoná „činnost“, s ohledem na předchozí obsah smlouvy je nutno tuto formulaci považovat za nepřesnost, když v předchozím textu je opakovaně použito množné číslo („činností“). Závazek vykonat činnosti vymezené v bodě I 1) písm. a) a b) logicky vyplývá z celého textu bodu I smlouvy. Správnosti úvahy žalovaného odpovídá také celková formulace bodu II 2) smlouvy v jejím souhrnu, když zde stanovená splatnost úplaty je vázána na jednotlivé kroky vedoucí k realizaci podnikatelského záměru žalobce, když jiný časový sled úkonů s ohledem na notoriety postupu při realizaci stavebního záměru, má-li tato realizace respektovat zákon č. 183/2006 Sb., o územním řízení a stavebním řádu, v platném znění, ani není možný.

Část žaloby, v níž žalobce namítal, že se žalovaný event. soud mají zabývat otázkou způsobu krácení odměny v případě, že byla mandátní smlouva plněna jen částečně, považuje krajský soud za zcela nepřipadnou. Jak již bylo shora uvedeno postupem finančních orgánů nebyla odměna poskytnutá žalobcem na základě mandátní smlouvy nijak krácena, pouze její část nebyla uznána jako plnění, z něhož plyne žalobci nárok na odpočet DPH. Výše poskytnuté úplaty je otázkou závislou výlučně na vůli žalobce.

Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný, jakož i správce daně I. stupně postupovali ve svých úvahách v souladu s platnou právní úpravou. Jejich právní argumentace vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu je srozumitelná a přezkoumatelná. Svým postupem neporušili ani žádné základní zásady daňového řízení.

Jelikož krajský soud neshledal žalobu důvodnou, podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v rámci soudního řízení náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 25. června 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu